

Mozart, Shakespeare, Nero, Rántott szelet és Gondolatolvasó általában együtt ültek az udvar végi, hatalmas gesztenyefa ágain, megszokták egymást az immár három éves együttlét alatt, soha semmivel sem bántotta volna meg egyikük sem a másikat, inkább egymás segítségére voltak, amikor erre szükség mutatkozott. Rendszerint egyszerre másztak fel a fára, és egyszerre jöttek le onnan, mindig Gondolatolvasó

Sigmond István 25

ÉLET

A GESZTENYEFÁN

vezényelt, merthogy ő tudta, hogy kinek milyen szándékai vannak. Egyébként Gondolatolvasó nem azért került ide gyógykezelésre, mert le tudta olvasni embertársai gondolatait, hanem mert a háziállatok gondolatait is megértette, s egyfolytában közölte a környezetével, hogy miket gondolt a kutyájuk vagy a macskájuk, hogy miket mondanak egymásnak. Ezt a képességét az elmeorvosok kezelendőnek tartották. Néro persze nem értett egyet Gondolatolvasó vezetői szereplésével, át szerette volna venni a csapat irányítását, de ez maradéktalanul ritkán sikerült, noha egy-két sikerélményt elkönnyelhetett magának, nemrég például Szilveszter éjszaka megszervezte, hogy a csapat estétől reggelig azzal töltse az időt, hogy együtt szaladjanak neki az utca végén felásott gödör felé, s miután sorban belepottyantak, ügyesen kimásszanak a felszínre, visszaszaladjanak a kiindulóponthoz, és megpróbálják újra és újra. Persze egyfolytában beleestek a gödörbe, szerencsájukra nem estek nagyot, nem volt túl mély a gödör, egyiküknek sem esett különösebb baja, csak egyre dühösebbek voltak a sorozatos sikertelenség miatt. Egyedül Shakespearet nem ejtette kétségbe az állandó melléfogás, amivel Mozart is egyetértett, szerintük előbb-utóbb számítani lehet a Fennvaló gondviselésére, és szárnyakat fognak kapni, hogy gond nélkül átrepülhessenek a gödör fölött. És lám, valamikor a hajnali órában Shakespearenek és Mozartnak sikerült a földről való felemelkedés, onnan nézték egy ideig a gödörbe pottyant társaikat. De rögtön leszálltak a magasból, és segítettek a felszínre evickélni az irigykedve nézegető csapattagokat.

- Csodálkozom – elégedetlenkedett Néro -, hogy én, aki Istennel egyenrangú vagyok, nem kaptam szárnyakat.

- Nekünk sem adták olcsón őket, fenség, nagyon megszolgáltunk értük, én az egyik szárnyamat a Romeó és Júliáért kaptam – mondta Shakespeare -, a másikat a III. Richardért, és a szárnyraktárban még van néhány darab, ami az én tulajdonom, egy-két világhíressé vált alkotásomért kaptam őket az Egek Urától, de nem éltem annyit, hogy összegyűjtsek vagy száz darabot, ezekkel felrepülhettem volna a fellegekig, de így is megvagyok elégedve.

- Én a Varázsfuvolaért és a Requiemért kaptam a szárnyakat, és nekem is van még néhány darab abban a raktárban, de meg kell mondanom, hogy az Atya soha sem volt túlságosan bőkezű, egyetlenegy esetről tudok, amikor ugyanazért az alkotásért két szárnyat is adott, Verdi megkapta a Nabuccoért és külön megkapta a Rabok kórusáért a szárnyakat, és ezen kívül még rengeteget, senkiről sem tudok, aki annyi szárnyat kapott volna, hogy felrepülhessen velük a fellegekig, egyedül talán Szókra-tésznek sikerült ez a mutatóvány, de ez is csak a Fennvaló akaratából történ-hetett. Ha nem kényszerítik rá, hogy idejekorán megölje magát, Isten magához emelte volna teljesen, hogy együtt kormányozzák a földi világot.

Néro szeretett volna előtérbe kerülni valahogyan, nem nagyon volt mit kitalálnia, kénytelen volt megelégedni azzal, amit a környezetében talált, megparancsolta hát a gesztenyefára repülő verebeknek, hogy egylábon áll-janak, s közben egyék meg az ágakon ücsörgő nyüveket.

- Elnézést, fenség – szólott a verebek vezetője -, mi nem vagyunk gó-lyák, egylábon állva lepotyognánk a földre, és itt nincsenek nyüvek, paran-csodat nem tudjuk teljesíteni, sajnáljuk.

- Akkor egyétek meg egymást ! – parancsolta Néro. – Miért léteztek ti egyáltalán? Ez önmagatok számára is igazolást jelentene, hogy elértetek valamit az életben.

- Fenség, mi nem vagyunk kannibálok Nincs az az ajándék, amellyel meg tudnád győzni valamelyikünket, bogy a saját fajtánkból együnk akár egy falatot is.

- Rendben van, de valamit tennetek kell, öljetek, fakasszatok vért bárki-ben, ezzel tudnátok elérni életetek legnagyobb örömét, ez adna értelmet a lé-teteknek. A pusztítás örömenél nincs áthatóbb, mélyebb és nagyobb öröm.

A gesztenyefán eltöltött egy-két óra után rendszerint következett a kívánságműsor. A csapat tagjai nehezen tudták volna nap mint nap megfo-galmazni kívánságaikat, Gondolatolvasó számára viszont nyitott könyv volt midegyikük tudatalattija, s a kívánságokat sorban közhírré tette. Rántott szelet például szeretett volna kapni egy kést és egy villát, hogy megpróbálja megenni önmagát, s lévén, hogy segíteniakarásból a csoport tagjai kitűnőre vizsgáztak állandóan, ahogy elhangzott a kívánság, Shakespeare, Mozart és Nero szinte a földre lökdösve egymást másztak le az ágról, aztán versenyt szaladtak a konyháig, és nemsokára három kés és három villa csüngött Rán-tott szelet mellett az ágakon. Az édespecsenyével kellett volna megkezdenie az étkezést, de a gerince melletti részekhez sehogy sem tudott elérni, és nem mert senkit sem megkérni, hogy vágjanak belőle. Gondolatolvasó persze rö-g-tön tudta, hogy mi a gond, és sikerült lebeszélnie Rántott szeletet az étke-zésről, azzal, hogy még az édespecsenye sem ér semmit garnirung és valami savanyúság nélkül, ezt Rántott szelet is belátta, és úgy döntött, hogy ezúttal

is lemond önmagáról Néro kívánságai dugába dőltek, a verebek vígan csíripeltek a gesztenyefán, szerencsájukra nem lett semmi baj belőle, hogy megtagadták a Fenség parancsait. Shakespeare például arra vágyott, hogy valami civil foglalkozásban érjen el sikereket, ma például a fodrászmesterséget szerette volna kipróbálni, rögtön szereztek neki ollót, fésűt, kefét, 27 tükröt és még egy-két apróságot, amit feltételeztek, hogy használni fog, és természetesen engedték, hogy sorban megnyírja őket, lévén, hogy égbekiáltóan tehetségtelen volt, rettenetes frizurákat alkotott. Az alkalmi kuncsaftok egymáson röhögtek a gesztenyefán, már-már sorban leestek az ágakról, de már erre sem volt idő, mert Mozart megkérte a csapat tagjait, hogy kórusban imádkozzanak vele az Úrhoz, szeretné ugyanis megkomponálni élete legnagyobb zenedarabját, a Varázsfuvola folytatását, s ehhez egy zongora kellene, arra szeretné megkérni az Egek Urát, hogy szállíttasson egy zongorát a gesztenyefára. Miután vagy tíz percig kórusban zengett az ima, nemsokára megjelent a gesztenyefa felett vagy húsz őrangyal, hogy néhány perc alatt ügyesen elhelyezzenek egy versenyzongorát a gesztenyefa ágain, és a Mester nekifoghatott a komponálásnak. És felhangzottak a Varázsfuvola folytatásának első akkordjai, még szívbemarkolóbb zenei fordulatokkal, mint a közismert, világszenzációt jelentő, eredeti alkotásban, s az őrangyalok, mintha megéreztek volna, hogy a közelben kell maradniuk még egy ideig, önkéntelenül vastapsban törtek ki, mindenütt tapsoltak, a mennyekben is, a földön is, a mennyek országa és a Föld közötti sok milliárd kilométeres területen mindenki tapsolt, csak a nagyon nagy művek képesek azt az érzést kelteni a szerencsés hallgatók lelkében, hogy egy-egy szivárvánnyal kötötték csokorba tartalommal megtöltött mivoltukat, s ez a külső dísz olyan kítüntetésnek számított, mintha Isten annak idején egy simogatással engedte volna útnak őket.

A tapsolók között, akik összegyűltek, hogy fejet hajtsanak a Mester előtt, ott volt Beethoven, Bach, Puccini és Verdi, nem hiányzott Leoncavallo, Rossini és Ravel, Brahms, Chopin és Liszt, és ott voltak még sokan mások, és természetesen a társművészetek képviselői is beálltak a tapsolók közé, ott volt Leonardo da Vinci, Tizian, Van Gogh, Dürer és Picasso, megjelent az igazi Shakespeare, Boccacio, Dostoievskij, Tolsztoj, Thomas Mann, Dumas, Goethe és Verne, Hamvas Béla József Attilával együtt érkezett és még nagyon-nagyon sokan.

Gondolatolvasó kívánságai abban merültek ki, hogy sikerüljön kiolvasnia kollégák gondolatait, és segíteni is nekik, hogy kívánságaik maradéktalanul teljesüljenek.

Aztán hajnalban lemásztak sorban a fáról, boldog új esztendőt kívántak egymásnak, másnap nekik is január elseje következett, mindegyikük

valamilyen fogadalmat tett, hogy a következő évben megpróbálnak tartalmasabb életet élni, és boldogan várták a délutánt, amikor megint csak fel fognak mászni a gesztenyefára, aztán következik az utca végén felásott gödör, és folytatódhat a jól ismert napi program.

28

